

Op 't randje

Natuurkunstpark 2023

Kunstenars Flevoland

Op 't randje

Natuurkunstpark 2023

Kunstenars Flevoland
www.flevokunst.nl

Met dank aan de gemeente Lelystad, Fonds Pictoright en
Het Flevo-landschap voor hun financiële en materiële
ondersteuning.

Ontwerp cover en binnenwerk: Hein Walter

Natuurkunstpark 2023 - Op 't randje

In 2005 organiseerden we vanuit Kunstenaars Flevoland voor de eerste keer het project *Natuurkunstpark*: een kunstroute in Natuurpark Lelystad. Toen hadden we het thema 'Sporen'. De samenwerking met Het Flevo-landschap verliep goed, de mensen in het park waren enthousiast en het jaar erop organiseerden we het opnieuw. Dit jaar is het de 19de keer dat we Natuurkunstpark organiseren. Het hart van het project is nog steeds de kunstroute door het park, maar er zijn wel ieder jaar wat variaties en toevoegingen. Dit jaar hebben we voor het eerst een schrijfwedstrijd voor jongeren toegevoegd. Het thema 'Op 't randje' leek ons daarvoor geschikt. Deze bundel is het resultaat! Tien korte en spannende verhalen geschreven door tien Flevolandse jongeren. Tien kunstenaars hebben er tekeningen bij gemaakt.

We zijn er trots op!

Gaat deze toevoeging een nieuwe traditie worden binnen Natuurkunstpark? Misschien. Volgend jaar hopen we de 20ste editie van Natuurkunstpark te mogen organiseren en een tweede bundel verhalen zou daar heel goed bij passen! Maar eerst gaan we deze eerste bundel vieren!

Margriet Papma

Voorzitter Kunstenaars Flevoland

De klifgeest

Door *Isa Ndong*

Tekeningen: *Frea Lenger*

Hé, ik ben Noëlla en dit is hoe het allemaal begon.

Waar zullen we beginnen? Oh, ik weet het al. Mijn vader, mijn moeder en ik gingen verhuizen. Eerst haatte ik het, ik zou al mijn vriendinnen gaan missen. Het maakte het nog erger dat ik niet eens wist waar we heengingen.

Een paar weken later was het hele huis leeg; het voelde zo raar dat ik vandaag al ging verhuizen. Het is ook niet dichtbij, ofzo, het is drie uur rijden! Dus ik kan mijn vriendinnen even bezoeken wel vergeten.

Na die extreem lange rit waren we eindelijk aangekomen. Ik ging uit de auto en zag.... een huis op het randje van een klif. Ja, een klif! Ik dacht echt, is dit een grap. Ik heb het gevraagd, het was geen grap. We gingen hier dus echt wonen.

Het was al ingericht, dus we konden er gelijk slapen. Niet dat het heel veel zin had, want volgens mij heb ik niet eens geslapen. Daar had ik twee heel goede redenen voor, hoor: 1) ik woonde er pas net en 2) rond 3 uur 's nachts hoorde ik een vreemd geluid. Het klonk als een soort gefluister. Een vrouwenstem, volgens mij.

Ze zei: "kijk uit voor hetgeen je niet kan zien".

Ik was best wel bang.

De volgende dag was het zo ver.

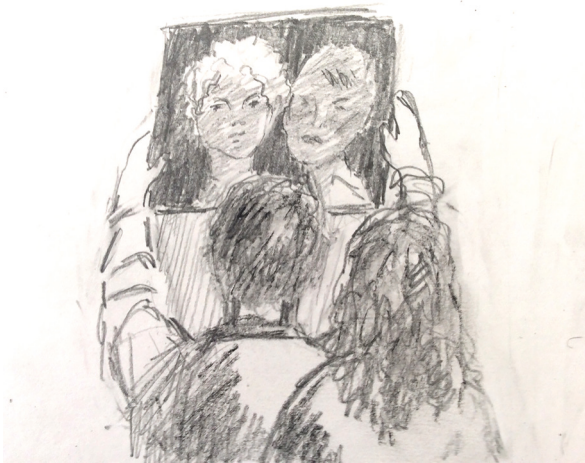
De eerste dag van mijn nieuwe school, ik had er zo veel zin in.

Toen ik daar aankwam,

was het eerste dat ik zag: een jongen die allemaal mensen probeerde te overtuigen van iets. Maar ik was te ver weg om het te horen, dus ik kwam wat dichterbij. Toen ik daar stond, hoorde ik waar het over ging: spoken! Dat zette me aan het denken; zou dat in mijn huis ook een spook kunnen zijn?

Ik dacht er de hele dag over na en aan het einde van de dag ging ik naar hem toe. Ik vertelde hem het hele verhaal. Ik nodigde hem uit bij mij thuis en we dachten erover na tot hij een foto vond van een vrouw en een man. We namen aan dat zij de vorige bewoners waren.

“Misschien is er hier iets gebeurd”, zei hij.

Trouwens, de jongen heet Jordan. Ik vroeg of hij in het weekend kon komen logeren om het verder te onderzoeken. In de avond vond ik nog een briefje van die man aan die vrouw. Er stond in dat er iets was gebeurd met die vrouw. Jordan had dus gelijk!

De volgende dag liet ik de brief lezen aan Jordan. Hij zag een datum staan die ik niet had gezien, dus daar was ik blij mee. De datum was van drie jaar geleden, dus we weten nu dat het zo lang geleden is gebeurd.

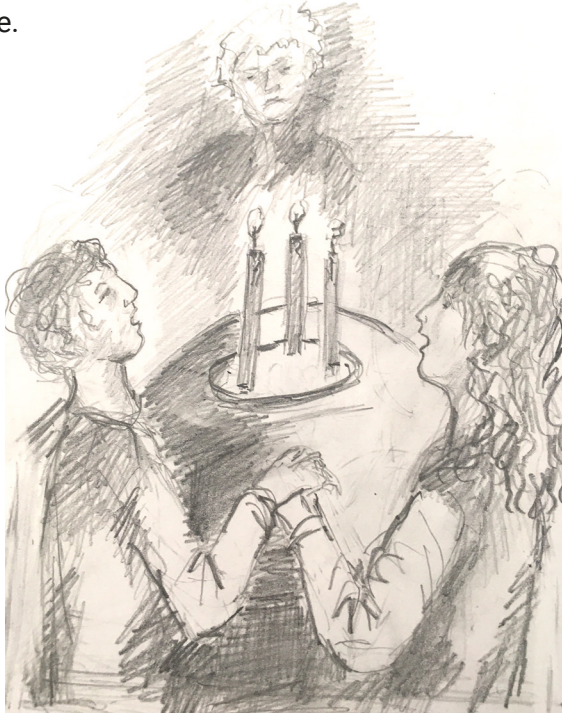
Het was eindelijk weekend. Ik keek er al de hele week naar uit. Ik wilde echt weten wat er was gebeurd. Toen Jordan er was, gingen we gelijk naar mijn kamer en daarna onderzochten we de foto. Op

de foto vonden we nog een datum; die datum was van twee jaar geleden. We wisten nu zeker dat er iets raars was gebeurd, want de vrouw was toch al overleden?

We zochten allemaal dingen op over spoken. Toen vonden we een spel om spoken op te roepen. Je had alleen wat kaarsen en stoepkrijt nodig, dus we gingen dat natuurlijk doen. We hadden alles klaargezet en toen begonnen we. Ik hoopte zo erg dat het ging lukken.

We deden wat we moesten doen en opeens hoorde ik iets!

Toen kwam ze.

Jordan was geschrokken en zei: “u bent een spook!”

“Noem me maar Noa”, zei ze.

“Oké, Noa, kunt u vertellen wat er is gebeurd” vroeg ik.

Toen vertelde ze het hele verhaal. Dat duurt iets te lang om helemaal te vertellen, dus ik vertel de korte versie. Noa werd ten huwelijk gevraagd door haar man Jason. Zes maanden later was de bruiloft. Gewoon simpel bij het huis, dus ook bij de klif. Opeens duwde Jason Noa per ongeluk in het ravijn!

Toen vroeg ik: "Waarom spook je nog steeds hier rond?"

"Ik wil wraak nemen op Jason", zei Noa.

"Wij kunnen helpen!", zeiden Jordan en ik in koor.

"Weet je waar hij nu woont, dan", vroeg ik.

"Hier toch? zei Noa.

"Nee", antwoordde ik.

"Hoe gaan we hem dan vinden?"

Even verloren we alle hoop, tot ik bedacht dat mijn ouders het telefoonnummer van de vorige bewoner hadden. Toen ik hem belde, had ik blijkbaar een goed praatje, want ik kreeg zijn adres. Hij woonde hier maar dertig minuten vandaan. Dus reden we er natuurlijk heen.

Toen we halverwege waren, vroeg ik aan Noa: "Weet je al wat je gaat doen om wraak te nemen?" "Ja natuurlijk," zei Noa. "Ik ga hetzelfde doen dat ik ook bij jou deed: midden in de nacht rondsluipen en onlogische dingen zeggen."

"Midden in de nacht?" vroeg ik.

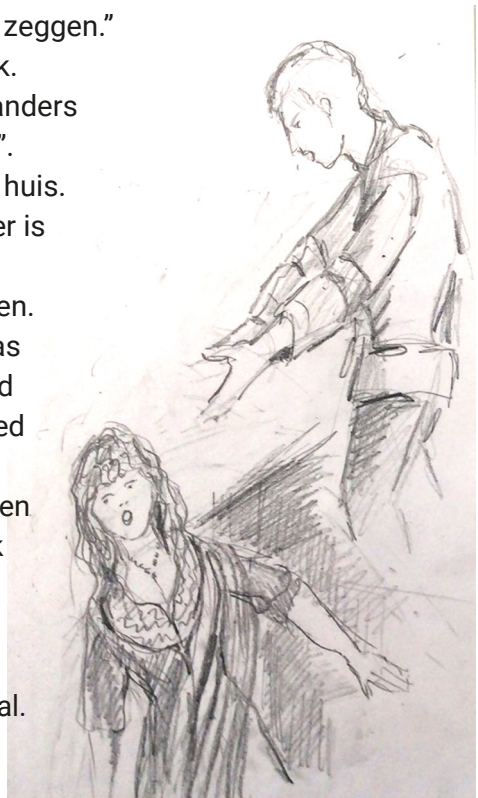
"We kunnen hier niet blijven, anders worden onze ouders bezorgd".

Dus Jordan en ik gingen naar huis.

"Laat me morgen weten wat er is gebeurd", zei ik.

Ik kon de hele nacht niet slapen. Ik was zo benieuwd wat er was gebeurd. De volgende ochtend kwam Noa terug met heel goed nieuws. Jason was zo bang geworden dat hij ging verhuizen naar Canada. Toen vertelde ik het op school aan Jordan en we waren zo blij.

Dat was mijn bijzondere verhaal.

De plek van niets

Door *Annalisa Leerlooijer*

Tekening: *Ronald Baarda*

Ik dacht dat ik wist wat er bedoeld werd toen ze zeiden dat ze “op ‘t randje” zaten. Ik weet niet zeker of ze zelf wel wisten waar ze het over hadden. Inmiddels weet ik hoe het is om op het randje van waanzin te zitten. Ik heb de afgelopen vijf uur niets anders gedaan dan rennen. Langs de zijkant van die stomme afgrond. Deze plek was de meest gestoorde, meest vreselijke plek die ik ooit had gezien.

Hoe ik er ben gekomen, weet ik niet. Ik zat gewoon op mijn kamer. Toen was ik plots daar. Alles gehuld in witte mist, de grond bedekt in onbekend wit materiaal. Maar twee dingen in zicht: een ravijn en wezens. Rare, schimmige wezens, die geen vaste vorm leken aan te nemen. De schimmen liepen sinds het begin langzaam achter me aan, terwijl ze met raspende stemmen dingen fluisterden. Ik probeerde uit alle macht van ze weg te rennen, maar op de een of andere manier bleven ze altijd op enkel een paar meter afstand.

Ik was bang. Misschien had ik bij de rand vandaan kunnen lopen, maar iets zei me dat ik naar de overkant moest. Ik kon de overkant niet zien, maar ik voelde dat er daar iets was dat ik wilde hebben. Daar was veiligheid. Daar was alles wat ik verlangde. Maar hoe lang ik ook doorging, er kwam nooit een einde aan de afgrond.

Er was geen brug. Nergens iets waar ik langs kon. De monsters wilden maar niet weggaan. Langzamerhand werd ik wanhopig voor een uitgang. De woorden die de wezens naar me fluisterden, waren haatvol. Ze waren onverstaanbaar en hadden geen betekenis. Toch vulden ze mijn ogen met tranen. Verlangend keek ik naar de overkant.

Toen begreep ik iets. Waarom wilde ik zo graag naar de overkant?

Ik vertraagde mijn pas. De monsters probeerden dichterbij te komen, maar het lukte ze niet. Het was alsof iets ze steeds tegenhield. Ik tuurde of ik iets zag in de diepe afgrond. Leegte. Geen teken van leven. Wilde ik mijn leven wagen om daar overheen te gaan? Alleen? Wat was

zo belangrijk dat ik deze wezens moest doorstaan?

Ik bleef langs de rand lopen en turen. Ondanks de vragen bleef ik nieuwsgierig.

Plots werd ik weer overweldigd door de wil om de afgrond over te steken. De monsters kwamen dichterbij. Ze dreven me de afgrond in. Toen hoorde ik een stem. Misschien was ik gek aan het worden. Of misschien was de stem er altijd al geweest.

Misschien was ik zo druk met het luisteren naar de wezens dat ik hem niet opmerkte.

De stem was zuiver. Ik kon zijn woorden verstaan. 'Laat mij je helpen. Je hoeft dit niet alleen te doen.' Ik keek om me heen om te kijken waar de stem vandaan kwam, maar zag niets.

'Laat mij je helpen,' drong de stem aan, 'ga bij de rand vandaan, zodat ik je te hulp kan schieten.'

Ik keek naar de afgrond. Als ik wegging van de rand, zou ik ooit de overkant bereiken? Deze wezens waren mij aan het kwellen, hier hoefde ik niemand anders in te mengen. Ik moest ze laten zien dat ik het alleen kon.

Overweldig jezelf niet. Je hoeft jezelf niet te bewijzen aan degenen die niet in jou geloven. Ga bij de rand vandaan. Ik zal je naar de overkant brengen.'

Kon ik hem vertrouwen? De stem klonk op een vreemde manier bekend, maar ik kon hem niet identificeren. Toen dacht ik aan hoe lang ik hier al zat. Ik was al vijf uur aan het rennen. Ik zou dit niet zelf kunnen oplossen. De stem vertrouwen was het proberen waard.

Ik keek de wezens die dichterbij kwamen in de ogen. Toen zette ik een pas van de rand af. Twee passen, drie passen, vier, vijf. Zonder dat ik het doorhad, begon de plek te vervagen. Alles was weg. De wezens, de afgrond, de stem.

Ik had boos moeten zijn omdat ik niet naar de overkant was gekomen. Maar ik voelde alleen maar opluchting. Weg uit die vreselijke plek. Weg van die kwellende monsters. Weg van die afgrond waar ik zo graag overheen wilde. Ik zat aan mijn bureau, starend naar mijn computer. Ik had ontelbaar veel tabbladen open. Bijna alles had te maken met een onafgemaakt project. Maar het tabblad dat ik open had, was een van mijn sociale media.

Op mijn laatste kunstproject, waar ik zoveel aan had gewerkt, waren een heleboel negatieve reacties geplaatst. Ze sloegen nergens op, maar het deed pijn dat anderen mijn passie afkraakten. Ik zat vol van stress en teleurstelling. Toen kreeg ik een melding rechtsonder mijn scherm. Het was een van mijn vrienden.

"We zouden het leuk vinden als je weer eens naar de kunstclub komt,

je bent er al zo lang niet meer geweest”.

Ik las het bericht opnieuw en opnieuw. Kon ik daar wel naartoe? Online hadden mensen duidelijk gemaakt dat mijn kunst slecht was. Wat als mijn vrienden me ook slecht vonden? Toen hoorde ik de stem weer in haar hoofd: “Je hoeft jezelf niet te bewijzen aan degenen die niet in jou geloven.”

Ik hoefde helemaal niet beter te worden. Mijn vrienden waren er om me de kans te geven om beter te worden.

Haastig reageerde ik met een bericht. “Ik kom graag weer een keer. Ik heb veel inspiratie voor een nieuw kunstwerk. Ik heb de basisschetsen wel af voor de bijeenkomst vanmiddag”.

Tevreden pakte ik mijn notitieblok en begon te schetsen. Geen werk vandaag. Alleen ik, mijn vrienden, en kunst. Mijn kunstwerk bestond uit een afgrond zonder overkant, naargeestige wezens, en leegte. Deze tekening zou me helpen herinneren aan mijn avontuur. Ik zou vanaf die dag wegblijven van de plek die ik “Op ‘t randje” had genoemd. En ik wist precies hoe ik daar nooit meer zou belanden. Want soms, als je op ‘t randje zit, moet je gewoon een stap terug doen.

Maar net goed, op 't randje

Door *Amir Qari*

Tekening: *Joke Ziekenoppasser*

Dit is een waargebeurd Verhaal. Ik ben degene die dit meegemaakt heeft. Het gaat over Pesten en dat ik degenen die worden gepest wil helpen door dit te lezen.

Hoofdstuk 1

Je zou denken dat als je naar groep 6 gaat, het leuk is. Nou in dit verhaal is dat anders.

Ik kwam dus in groep 6 en ontmoette een meisje. Ze heet Joyce en ik raakte bevriend met haar en gewoon een paar dagen later ging ze mij als haar slaaf gebruiken.

Daarna deed ze het ook bij een andere vriend van mij, Lucas. En ze begon ook met mij slaan en ze deed echt gemeen tegen me opeens en ik vond het niet meer oké.

Toen heb ik gezegd dat ik geen vriendschap meer met haar wil, omdat iemand als slaaf gebruiken eigenlijk al geen vriendschap meer is. Dus ik had het maar al afgesloten.

Hoofdstuk 2

Een paar dagen later werd ze er boos om en zocht ze ruzie (wat jullie gepeste kinderen nooit moeten doen) en ze gebruikte geweld en echt erge scheldwoorden en toen ben ik naar mijn ouders gegaan (wat jullie gelijk moeten doen) en zo ging het maar door.

Hoofdstuk 3

Ik ga het maar weer herhalen: je zou denken dat als je naar groep 7 gaat, het leuk is. Nou, in dit verhaal is dat anders. Zo dus, ik zat nu eindelijk in groep 7 na de zomervakantie, maar het werd erger.

Want dit jaar hadden we weer ruzie. Maar Lucas hielp mij, want hij zag dat ik pijn word gedaan. Maar de juffen gaven Joyce gelijk, zoals ze

dat altijd deden. En ze deed het steeds vaker en toen werd er met onze ouders gepraat en mochten Lucas en ik niet meer met elkaar omgaan. Dat was heel jammer, maar we mochten op een bepaald moment weer met elkaar omgaan en toen waren we weer blij. Maar dat duurde niet lang.

Hoofdstuk 4

Hier komt Alex een andere vriend van mij erin. Hij had ook een vriendschap met Joyce, maar hij realiseerde snel dat zij niet een oké meisje was en ze ging ook vervelend doen bij hem, met hem slaan (moeten jullie niet doen, lezers). Dus hun vriendschap was ook snel weer voorbij. Toen moest ze mij weer pesten. Zo ging het maar door.

Hoofdstuk 5

Toen was het eindelijk uit tussen Joyce en Alex en toen ging Alex doen alsof hij een depressie had en ging op de gang zitten en ik ging met hem mee. We zaten uren op de gang Donald Ducks te lezen. Maar Joyce en haar vriendinnen kwamen de hele tijd bij ons kijken en met ons ruzie zoeken op heel veel verschillende manieren. En toen kwam Joyce me bij m'n haren pakken en zeggen: als jij niet bij Alex weggaat, dan komt er oorlog en dan vermoord ik jou, je moeder, je vader en de rest van je hele familie. Ik werd woedend en sloeg haar helemaal in elkaar, omdat ze niet zo over mijn familie moet praten (sla niemand, want anders loopt het nooit goed af).

Hoofdstuk 6

Toen werd het verteld tegen de juf door een van haar vrienden en ik was zo boos dat ik schreeuwde naar Joyce: JIJ BENT NOG NIET VAN ME AF!!!!!!!!!

Hoofdstuk 7

Ik kreeg maar steeds woedeaanvallen. Toen moesten ik en mijn moeder met de juffen praten, eens in de week of maand, totdat ik

zou zeggen dat het goed gaat op school. Dat gebeurde, maar ik moest toch nog een keer langskomen. Toen ging het nog goed met mij.

Hoofdstuk 8

Ze begon letterlijk een week later alweer met geweld en ik werd er verdrietig van en ik had ook geen woede meer. Ik had al mijn kracht gegeven aan dat boos doen. Ik vond het hopeloos. Ik werd verdrietig, ik begon depressieve liedjes te luisteren, ik begon me ook af te sluiten voor mijn vrienden en mijn omgeving, ik voelde me machteloos, ik werd er letterlijk ziek van en ik gaf op.

Hoofdstuk 9

Op een dag werd ik wakker en ik voelde gewoon dat het een goede dag zou worden en niemand dat kon verpesten, niemand kon in mijn weg staan en niemand kon dat. Joyce probeerde het, maar het lukte niet. Ik voelde me herboren als de beste.

Hoofdstuk 10

Dus ik dacht eindelijk tijd om te genieten. En ik was er ook op voorbereid dat Joyce iets zou doen en ik voelde me voor een keer fijn. Gewoon fijn en daar gingen we weer.

Hoofdstuk 11

Er kwam al heel snel geweld.

Mijn ouders zeiden: 'Zeg het de volgende keer dat het gebeurt, dan zien de juffen en meesters het. Toen deed ik dat en had ik zwaar gekneusde voeten en mijn vader ging direct bellen naar de school. Toen moesten we vaak in gesprek, vaker en vaker.

De directeur belde toen mijn vader en zei: 'Hi Faraz (mijn vader), Joyce heeft sorry gezegd, maar we gaan het daar nu niet bij laten, we gaan samen (de directeur en ik) naar een contract kijken'.

Ik mocht ook dingen aanpassen, dus dat hadden we gedaan en ik was er oké mee. Toen belde de directeur mijn vader weer en hij zei: 'Hi Faraz, ben jij in staat om met haar ouders te praten'.

Mijn vader zei: 'Ja, oke wanneer?'

Toen zei de directeur: 'Volgende week woensdag.'

Toen zei mijn vader: 'Oke dank je wel. Doe.'

Hoofdstuk 12

Toen kwamen ze uit de klas, uit het gesprek. We moesten de ouders een hand geven.

En sindsdien is er niks meer gebeurd.

Jullie begrijpen vast dat na dit verhaal ik eigenlijk blij ben dat ik dit aan jullie kwijt kon.

De les uit dit verhaal is: de kracht van geduld.

The beginning

Door Kenzi Copijn en
Eveliëne van der Meer
Tekening: Karin van de Kuilen

I was walking down an alley to my home, I wanted to hang out with my friend, but my mother insisted that I came home for my sisters birthday. A while after, I heard a branch snapping behind me. I turned around and saw someone moving away behind a wall to hide. I ignored it and continued walking and playing games on my phone. As I looked closely, I saw through my phone someone with a knife. I knew I was in danger. I tried to call my friend who lives next door, hoping she could help me. She didn't answer. I tried to call her again. When she finally did answer, she said: "What? I just saw you like ten minutes ago at school-" She didn't have time to answer cause I was screaming over her talking, as she heard me getting brutally murdered. I was shot in a leg, stabbed in my heart and arm. She screamed: "Are you okay?! What was that sound? I'm calling the police." The killer got away, when the police arrived, I was found dead.

Chapter 1

I was devastated of the news that my friend died. My friends Cher and Kate comforted me, but nothing helped.

It took me a long time to get over it, I barely slept the night it happened. I was too busy thinking about who could've murdered my friend, Jasmine. As a present for Jasmine's little sister, Ella. Her parents told her about the death of her beloved sister; her birthday was cancelled because they were all grieving.

As I was walking to my class, I saw a guy eating his hoodie, no wonder he has no friends.

I walked into drama class, I always liked it. I was terrible at singing but my drama teacher said I had potential at acting. There was a guy in the class, that's really good at acting, so I wanted to ask for some tips.

"Hi, can you give me some tips for drama class? I want some tips at acting."

He replied with "Of course, I'm James."

"I'm Sophie."

We talked a bit and he really helped. We soon became friends. After a few days we started getting closer. One day he asked if I wanted to go to a carnival with him. I of course accepted because he was very nice. I said "Can Kate come too?"

He replied very irritated and said: "Umm, I was thinking it would be just us?"

"Oh, that's okay too."

"Could we go this Saturday?"

"Yeah, sure. 7pm?"

"Yeah, that could work."

Chapter 2

Before the carnival I went to my Kate, so I could tell her that I'm going to the carnival, with James.

She replied: "Soph, I was just checking on James files in the police station with my dad. I found that he had a criminal history. I want you to stay safe Soph. I think it's better you stay home."

I was shocked that Kate would do that, doesn't she think I could protect myself?

I just walked away without saying anything.

I was now at the carnival, I stepped out of my mother's car and the sand crushed beneath my boots. I saw James and walked towards him.

"Hi James, nice to see you!"

We went to a stall where you can win prizes by shooting balloons. He was surprisingly great at it, he won me a big teddy bear. We went on many rides and had a good time, but then there was a big stabbing, and James grabbed my hand and we ran away together. Then I knew I could trust him.

"Sophie, are you okay?" he said. "I'll walk you home for your safety."

I was thinking about what Kate said about James, so I had my doubts. Then I got a text from Kate's mom, it said that Kate was found murdered on her bed. I knew James couldn't have done it. I told him the news and he hugged me.

Chapter 3

We wanted to check on Cher, so we walked to her house. She said: "I just got the news about Kate. There were tears running down her cheek, her mother hugged her. She also got me and James two glasses sprite. It was a long night so I wanted to wash my face, to get my head clear. I asked if I could go to the bathroom.

When I went to the bathroom I locked the door and I saw a knife with blood stains. I was thinking, could Cher do this? After all I trusted her and it turned out she killed Kate and Jasmine. I stepped out of the bathroom, with the knife in my hands: "Did you murder our friends?" I said while crying my heart out.

She denied everything, she looked truly betrayed and surprised.

"I swear Soph, I don't know how that got there," Cher said.

"Well, I do," James said. Then he grabbed the knife out of my hands and stabbed Cher in her shoulder. Cher said in pain: "Idiot, we were going to do this together."

"Plans change," James said.

"Sorry, Sophie. I guess I'm a better actor."

I grabbed my drink and threw it in his eyes, I had enough time to run away. Because his eyes were blurred he just threw the knife at me. I luckily dodged it by an inch but it hit me on my lower arm. When his eyes were clear again, he was about to chase me, but Kate's dad kicked the door open and shot James in both legs and arrested him.

He yelled: "It's safe now Sophie!"

I came downstairs shaking. I asked: "Where is Cher? Did you arrest her too?"

"Cher? Why would we arrest her?" he replied.

I looked at the floor and Cher got away.

Months later she was found. She was sentenced to prison for five years.

After that my life had gone great.

Ik had een droom

Door *Louis Minh Phonh Le*

Tekening: *Lian de Gier*

Introductie

Mijn naam is Hana Xiahun en ik ben op een missie met mijn vrienden. Wij moeten de Donkere Draak verslaan, zodat iedereen bevrijd wordt van zijn terreur. We gingen door meerdere landen en we moesten veel verslaan en helpen, maar nu zijn we bij het einddoel. Het drakenhol. We zien de draak, maar die is klaarwakker.

Ik adem in en uit. Met een zwaard in mijn rechterhand, sprint ik naar de draak. Maar de draak is slimmer. De draak gaat, als ik op de rand ben om aan te vallen, vuur uitademen, dat mijn rechterarm raakt. Mijn hand doet pijn. Ik zie ook een brandwond op mijn rechterdijbeen.

Ik kan niet lopen. Ik zie de bek open gaan, en die komt dichterbij.

Net als ik denk dat ik dood ben...

...word ik wakker.

Vrijdag

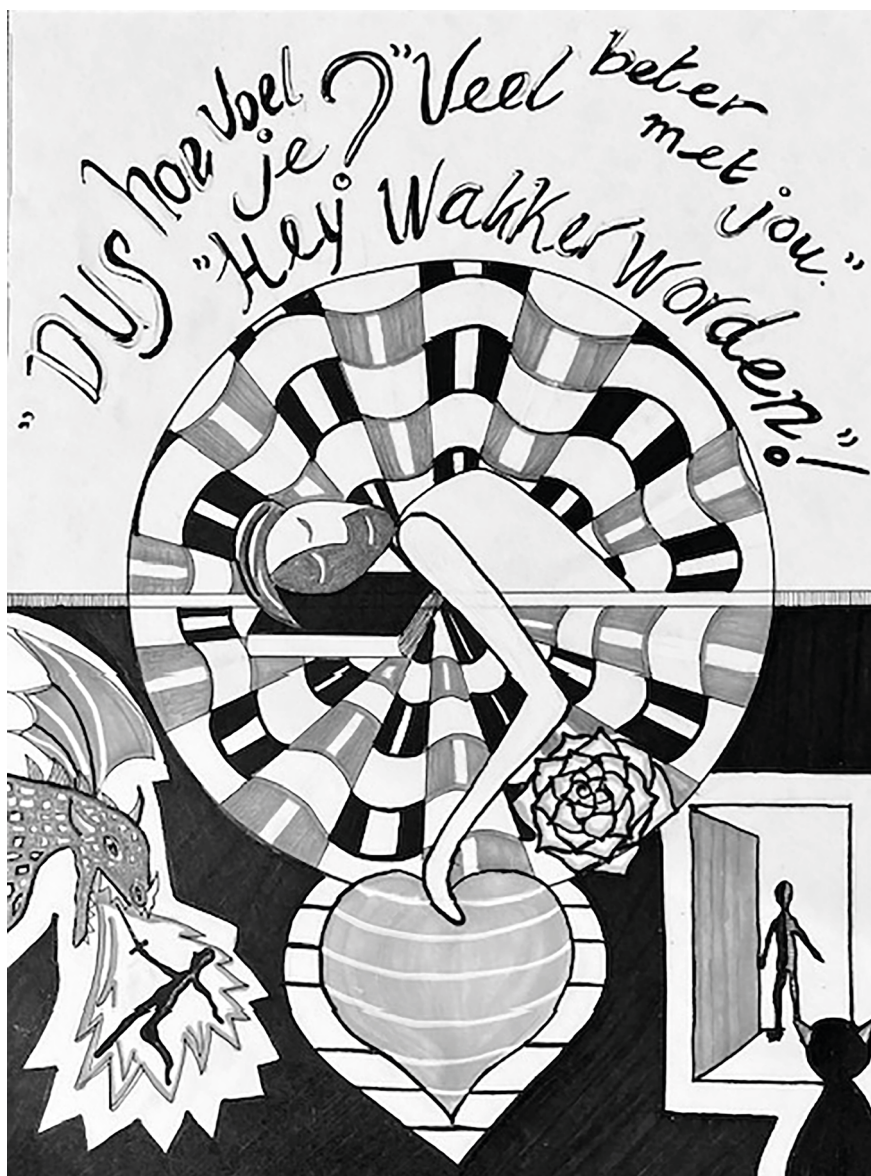
Ik zit rechtop en kijk naar mijn kussen. Het is bezweet.

Ik kijk naar mijn digitale horloge voor de dag en tijd. Vrijdag 7:00.

De wekker gaat pas over vijf minuten. Om mezelf te kalmeren, herhaal ik een paar zinnen.

Mijn naam is Hana Xiahun. Mijn ouders hebben mij bij een adoptiecentrum geplaatst na een foute abortus, tot ik opgehaald werd door mijn oom. Hij ging me opvoeden tot ik acht was, toen ik alles zelfstandig kon. Nu ben ik zeventien jaar oud. Ik hou een droomjournaal bij. Droomjournaal... Het droomjournaal! Ik moest mijn droom daar opslaan. Ik pak het parse boek, schrijf de droom op en doe het dicht. Vrijdag is altijd een korte dag, alleen maar vier lessen.

Ik poets mijn tanden, eet ontbijt (bruinbrood belegd met jam), pak mijn boeken in en sta bij de deur. Mijn schoenen raken de drempel aan. En nu ga ik weer terug, doordat ik me iets herinner. Ik heb het eerste uur vrij.

Ik heb nog een heel uur over. Ik ververs mijn lakens, maak wat huiswerk en wacht tot 8:50.

Ik ben weer bij de deur. Ik ben op de rand om de deur te openen. Maar nu komt de deur tegen mijn hoofd. Bij de deur staat mijn buurmeisje, mijn beste vriend en de reden waarom ik nog naar

school ga, Sarah. Ik wil mijn leven geven aan haar, dus ik gaf haar de tweede sleutel.

School

“Oh, sorry. Gaat het?”

Ik wrijf mijn hoofd.

“Ja, het gaat. Laten we gaan.”

Onderweg lopen we naast elkaar.

“Dus ik heb gehoord dat Jente een nieuwe stunt heeft gedaan. Dus wat hij deed was...”

Ik luister niet naar Sarah, want ik luister meer naar het gezang van de vogels, het geluid van de ritselende bladeren en het geluid van...

“... en ik moet even weg- Hey, ben je wel aan het luisteren?”

“Hm? Oh, nee. Ik luister eigenlijk meer naar de vogels en bladeren.”

Zij hield op met praten.

Het eerste uur is wiskunde. Veel mensen denken dat ik goed ben in wiskunde, doordat ik er Aziatisch eruitzie. Maar ik snap er niks van. Meneer Jansen leert ons een of andere formule. Ik val bijna in slaap. Net op de rand dat ik ga slapen...

“Hey Hana, tijd voor gym.

De les is voorbij.” Ik sta onmiddellijk op en pak mijn gymtas. Ik kijk snel naar de klok. Nog vier minuten.

Droom 2: Liefde op een brug.

Het is nu het blokuur Engels. Ik haat gym. Niet omdat de oefeningen slecht zijn, dat niet. Ik ben gewoon niet fit. Engels is ook saai. Alles wat mevrouw Stone ons leert, heb ik al op het internet geleerd. En plus, als je een Nederlandse natuurschrijver wilt worden, hoeft je geen Engels, toch?

Ik val in slaap. Heerlijke slaap...

Het is tijd. Ik ga de liefde van mijn leven op de brug ontmoeten. Het is zonsondergang en ik zie hem. Hij heeft een roos bij zich.

“Dus hoe voel je?” zegt hij.

Ik luister niet eens naar zijn woorden, zijn stem is al genoeg. We

ontmoeten elkaar online. Nu ben ik eindelijk met hem. Ik hou van hem. Ik zou de wereld aan hem geven.

“Veel beter met jou.” zeg ik. Ik leun naar voren. Ik ga hem, met zijn schitterende blauwe ogen, kussen. Hij leunt ook naar voren en...

“Hey? Wakker worden.”

Ik open mijn ogen. Een onbekend gezicht.

“Wie bent u?” zeg ik slaperig.

“Jente. Sarah vertelde me om jou wakker te maken na de les, aangezien zij een tenniswedstijd heeft. Engels is voorbij. Zij zei ook dat het huiswerk van Engels is opdrachten 16 tot 23 en voor wiskunde paragraaf 12.”

Jente gaat weg. Ik schrijf de droom snel op. Ik pak mijn boeken in, pak mijn jas en loop naar huis. Als ik thuis ben, in mijn appartement, maak ik lunch. Een kop noedels.

Als ik klaar ben met eten, maak ik het huiswerk dat Jente me vertelde. Engels heb ik snel af, maar met wiskunde gebruik ik mijn tweede beste vriend: het internet. De rest heb ik ook redelijk snel af. Nu heb ik zes uur over voor mijn dag.

Ik schets een nieuw voorblad voor mijn droomjournaal. Ik ga alvast naar bed. Ik neem een warm bad, draag een roze pyjama en ga naar bed.

Droom 3: Een witte ruimte

Ik leef hier sinds ik het me herinner. Een witte plek. Er is een schetsboek, een laptop, mijn kat en de deur. Ik raak nooit de deur aan. Ik ga op mijn laptop. Daarin lees ik het nieuws. Niet dat het me interesseert. Ik kijk naar de deur. Niks interessants. Ik pak het schetsboek op. Er is een tekening van mezelf erin. Ik kijk naar mijn kat. Ik aai haar. Ze is lief. Niet dat ik weet wat dat is. Ik ga naar de deur. Ik open hem.

Achter de deur staat iets. Ik zie het niet, maar ik probeer het ding te grijpen. Te ver. Ik loop dichterbij. Net toen ik het greep, realiseerde ik me iets. Ik was op de rand om het uit te vinden, maar... ik ben wakker.

Ik pak mijn journaal en schrijf erin. “Ik had een droom.”

De Keuze

Door *Aiden Mensah*

Tekening: *Myriam Weisz*

Proloog:

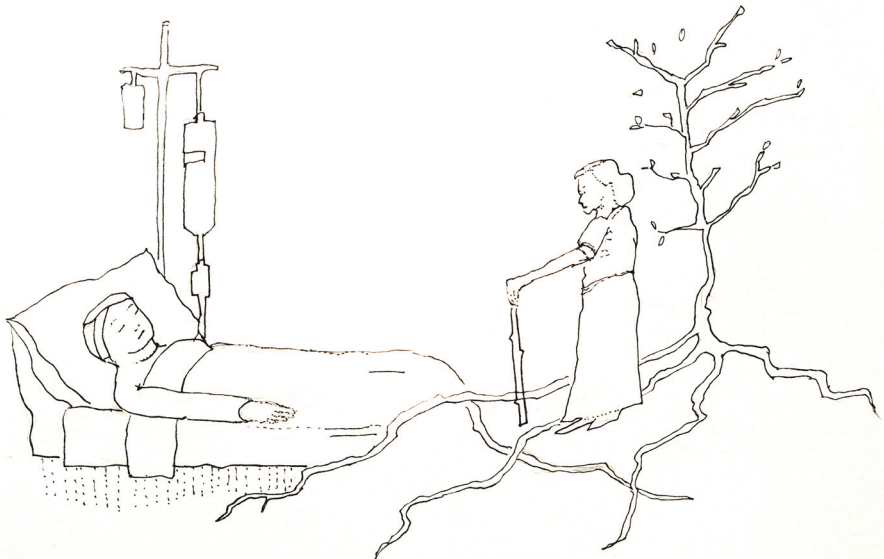
Vol verbazing kijkt hij de oude vrouw aan, en vraagt: "Bent U het echt?"

De oude vrouw vraagt: "Herken je me nog? Ik ben het, je oma."

Emil antwoordt enthousiast: "Ik heb U zo gemist oma! Maar als ik hier ben bij U, ben ik dan dood?"

"Nog niet," zegt zijn Oma. "Je hebt twee keuzes teruggaan of hier blijven?"

Dan staat hij voor dilemma. Wat zal hij kiezen?

Hoofdstuk 1

Om te begrijpen wat er is gebeurd, moeten we een paar jaartjes terug. Welkom bij de jongen Emil. Hij is acht jaar oud en hij heeft twee grote broers en een klein zusje. Zijn vader en moeder zijn een beetje streng, maar toch houdt hij van ze. Ook heeft hij een opa en oma, maar zijn oma is altijd moe en heeft overal pijn en ook is ze altijd ziek.

Op een dag riep zijn vader hem. Ze reden naar het ziekenhuis. Wat is er gebeurd?

Hoofdstuk 2.

Ze zijn aangekomen bij het ziekenhuis, hij ziet zijn oma kuchend en puffend op het bed. Hij ziet zijn vader met een dokter praten. Wanneer ze klaar zijn met spreken, ziet hij zijn vader snuffend op hem afkomen.

Emil is bezorgd en vraagt aan zijn vader wat er aan de hand is, dan hoort hij een lange piep PIIIIIIEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEP.

Oma is dood. Snikkend en snuffend gaat hij naar bed, beneden hoort hij zijn ouders praten over de begrafenis. Voor het slapen kijkt hij boven naar de lucht en zegt: "Kon ik maar bij U zijn oma."

Hoofdstuk 3

Twaalf jaar later. Emil is nu twintig, maar hij mist zijn oma erg. Dan wordt hij gebeld door zijn baas Hugo; hij neemt op en hoort dat zijn baas tegen hem schreeuwt.

"JIJ LUILAK! JE BENT ALWEER TE LAAT! JE KRIJGT EEN KWARTIER OM HIER TE KOMEN! ZONIET DAN BEN JE ONTSLAGEN!"

Emil haast zich. Hij doucht, poetst zijn tanden en ontbijt als een gek. Hij pakt zijn autosleutels, stapt in en start de auto. Hij kijkt op zijn horloge ziet dat hij nog maar vijf minuten heeft, dan begint hij te rijden en niet bepaald langzaam. Hij rijdt 170 kilometer per uur op de snelweg. Tijdens de rit krijgt hij opeens een berichtje.

Hij checkt het gewoon, maar je weet wat ze altijd zeggen, hou je ogen op de weg!

Dan rijdt een auto tegen hem aan, hij verliest de controle over het

stuur en dan wordt alles zwart.

Hoofdstuk 4

Het duurt eventjes voor hij zijn ogen opent. Hij ziet overal dokters om zich heen staan.

Hij kijkt de dokter aan en vraagt wat er is gebeurd.

De dokter antwoordt: "Je had een auto-ongeluk. Je hebt twee ribben gebroken, een eerstegraads hersenschudding en een gebroken arm en been. Toen we je ophaalden, zagen we dat iemand je belde, ene Hugo?"

Emil antwoordt: "Ja dat is mijn baas, niet echt een sympathieke man."

Dan krijgt Emil opeens een hartstilstand, de dokters doen alles om het hart te laten kloppen, reanimeren. Maar de hulp mocht niet baten.

Dan wordt Emil wakker. Overal om hem heen is gras. Wanneer hij achter zich kijkt, ziet hij een oude vrouw kijken naar het uitzicht, Emil zegt tegen de oude vrouw dat het daar gevaarlijk is. Vooral dicht bij de klif, dan draait de oude vrouw zich om zegt: "Ik heb je gemist."

Hoofdstuk 5

Vol verbazing kijkt hij de oude vrouw aan, en vraagt: "Bent U het echt?"

De oude vrouw vraagt: "Herken je me nog? Ik ben het, je oma."

Emil antwoordt enthousiast: "Ik heb U zo gemist oma! Maar als ik hier ben bij U, ben ik dan dood?"

"Nog niet." zegt zijn Oma. "Je hebt twee keuzes teruggaan of hier blijven?"

Dan staat hij voor dilemma. Wat zal hij kiezen? Denkend over een keuze kijkt hij naar zijn oma. Hij wil wel blijven bij oma. Maar hij heeft nog veel dingen in zijn leven, dat kan hij niet allemaal achterlaten.

Dan maakt hij een keuze; hij gaat terug,

"Slimme keuze, Emil" zegt zijn oma.

Dan wordt hij wakker, hij kijkt om zich heen en vraagt: "Wat is gebeurd?"

De dokter antwoordt opgelucht: "Je kreeg een hartstilstand, we hebben alles geprobeerd. Maar je werd maar niet wakker, maar nu ben je gewoon letterlijk uit de dood gestapt. Je hebt heel veel geluk."

Hoofdstuk 6.

Na een maand in het ziekenhuis te hebben gelegen, mocht Emil weer naar huis. Eenmaal thuis gekomen, was zijn hele familie er om hem op te wachten.

“Happy Birthday Emil.”

Ach, het was zijn verjaardag. Zijn familie vond het nogal heftig wat er met hem is gebeurd. Dus hebben ze samen iets voor hem geregeld, een mooie nieuwe auto. Wat wel een mooi cadeau was, maar een nieuw rijbewijs konden ze niet regelen. Dat moest hij echt zelf doen, maar één ding zal hij nooit vergeten: zijn enige echte oma.

Einde.

De gevaarlijkste brug

Door *Mobina Rajabi*

Tekeningen: *Gonnie Tijs*

Er was eens een meisje dat Eva heette. Ze moest elke dag lopend naar school. Ze stak over bij het zebrapad en moest dan ook nog een brug over.

Er kwamen steeds fietsen langs haar, want eigenlijk mochten daar geen mensen lopen. Het was namelijk een fietsbrug. Het maakte haar niks uit en ze liep gewoon elke dag over de brug.

Op een dag besloot ze om naar een andere school te gaan. De juffen op haar oude school waren veel te streng. Haar nieuwe school was veel verder dan de oude. Ze moest over veel meer bruggen fietsen!

Op één van die bruggen werd er gewerkt, om een betere brug te maken. De brug was nu wel heel erg raar. Hij was vijftwintig meter hoog! En er waren helemaal geen hekken voor de veiligheid! Er was geen mens op de brug. Want dat mocht eigenlijk niet. Maar Eva nam deze route wel.

In de nacht ging Eva slapen. Opeens kwam de brug in haar dromen. En het leek alsof ze viel van de brug. Ze werd wakker!

Ze zei tegen zichzelf: gelukkig was het een droom en is het niet in het echt gebeurd!

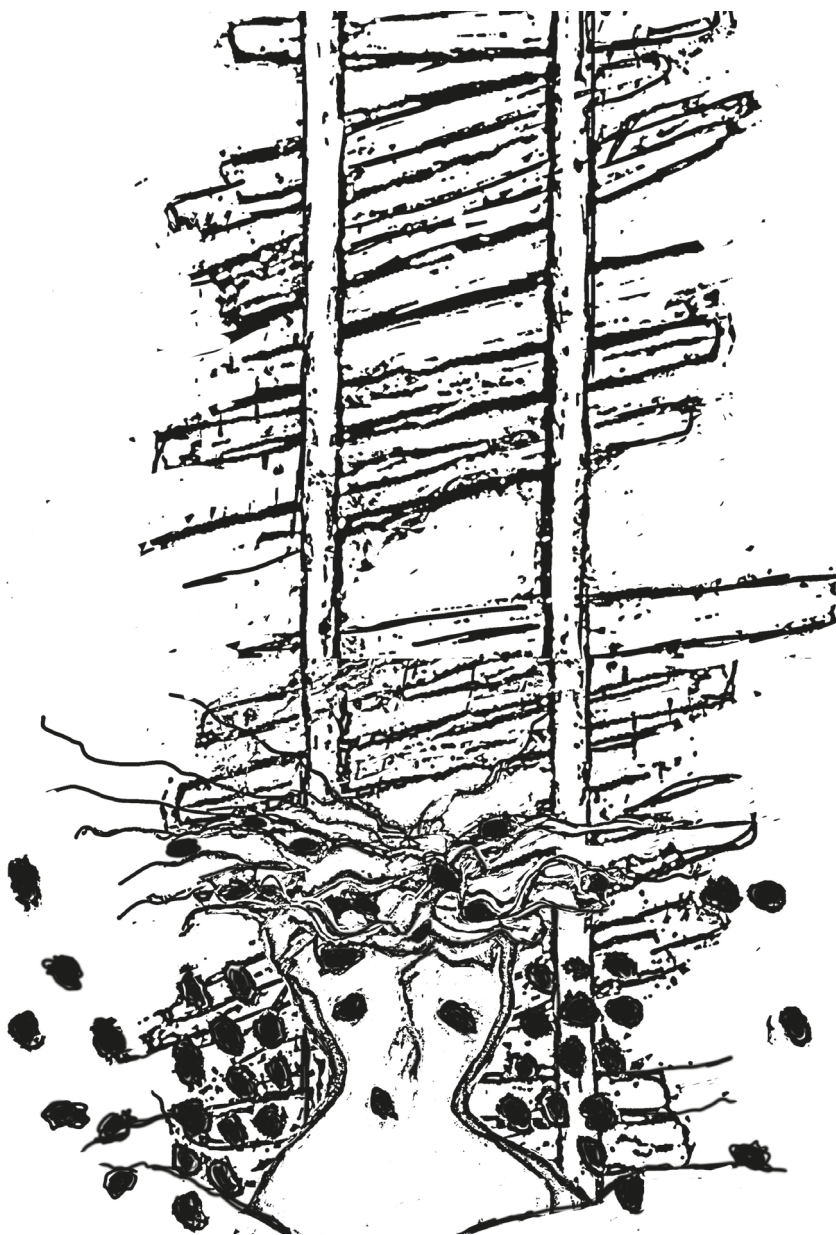
Toch bleef Eva naar dezelfde school gaan. En elke dag ging ze over de brug zonder hekken. Ze was er inmiddels gewend aan.

Vandaag werd ze om 7 uur wakker. Ze ging zich klaarmaken voor school. Daar vroeg ze aan haar juf: "Hoe heet de brug zonder hekken?" De juf antwoordde: "Die heet De gevaarlijkste brug ooit".

Eva vroeg: "Is het echt een gevaarlijke brug?"

Juf antwoordde: "Oh ja, hij is veel te gevaarlijk voor jou. Als ik jou was zou ik daar nooit over gaan. Misschien kan je van de die brug afvallen

als je struikelt. En dan val je naar beneden van vijftwintig meter hoog.”

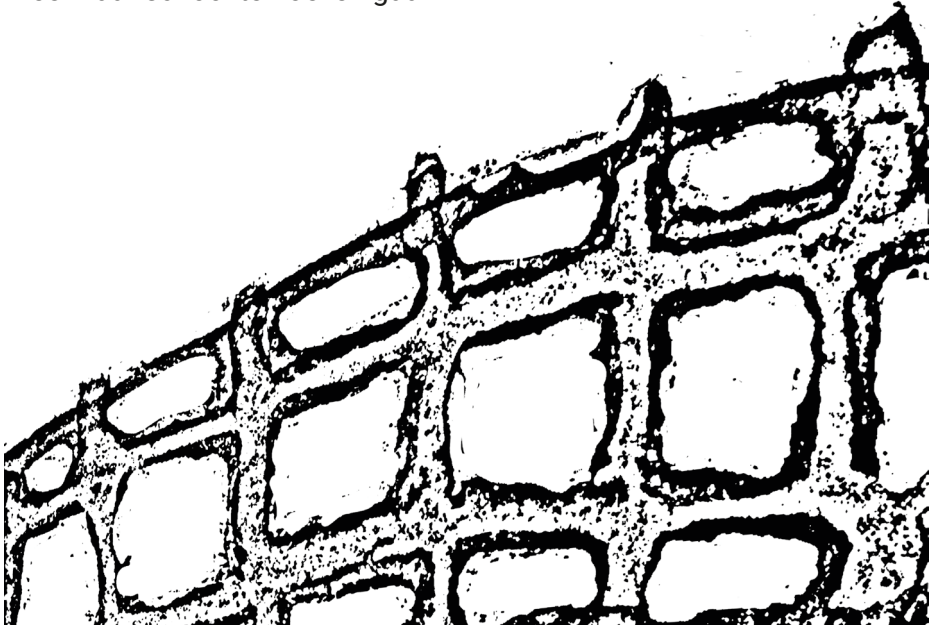

Eva kreeg op een dag drie lieve, aardige, slimme vriendinnen. Ze heetten Lara, Sofia en Noor. Ze waren heel erg goed bevriend met elkaar. Ze besloten om beste vriendinnen te worden.

Sofia en Lara wilden een plan bedenken om niet meer naar school te gaan.

Sofia en Lara vertelden Eva:

“Eva, kun jij misschien iets bedenken om niet meer naar school te hoeven gaan?”

Eva antwoordde: “Ik weet wel iets, maar... Misschien is het gevaarlijk of pijnlijk... Nee, ik zeg niks meer!”

Sofia zei: “Kom straks naar het toilet. Ik moet je wat heel belangrijks zeggen!”

Eva zei: “Oh oké, is goed.”

Vijftien minuten later ging Eva naar Sofia. Maar Lara was er ook ineens bij.

Sofia zei tegen Eva: “Als jij niet een plan zegt, ga je veel problemen krijgen!”

Eva zei: "Wat voor soorten problemen?"

Lara zei: "Misschien laten we je van de gevaarlijkste brug vallen naar beneden."

Eva zei: "Dat durf je toch niet te doen!"

Sofia zei: "Ik heb al eens twee mensen van de brug laten vallen. Op het randje van de brug vielen ze naar beneden!"

Eva zei: "Nou, dat geloof ik zeker niet. Anders moest je vast naar de gevangenis of ergens anders heen."

Lara zei: "Ik ga je nu in elkaar slaan als je geen plan zegt!"

Sofia deed de deur van het toilet dicht, want anders komt iemand opeens binnen!

Eva zei: "Oh oh oké, ik zeg het plan morgen wel".

Sofia zei: "Als je morgen niet het plan zegt, zul je wat beleven".

De volgende dag... Iedereen moest naar school. Sofia en Lara wachtten al 20 minuten op Eva. Ze wachtten op de gevaarlijkste brug. Uiteindelijk kwam Eva met de fiets. Ze fietste heel snel door.

Sofia zei: "Wacht jij hier nou eens!"

Sofia en Lara gingen snel voor Eva staan zodat ze niet meer kon doorfietsen.

Eva stopte en zei: "Mag ik er langs?"

Sofia zei: "Als je niet het plan zegt, laten we jou we niet langs!"

Eva zei: "Ik zeg niks. Je moet zelf je hersenen gebruiken. Je moet niet andere mensen gebruiken!" Sofia werd heel erg boos en

duwde Eva van het randje van de brug af! Sofia pakte geschrokken haar fiets en fietste snel weg, want Eva overleefde dit vast niet! Sofia zei natuurlijk niks tegen andere mensen. Ze deed alsof er niks aan de hand was en dat ze niks wist over Eva.

Lara deed dat ook. Ze gingen allebei snel fietsend naar school.

Toen iedereen in de klas was vroeg de juf aan de kinderen: "Weet iemand waar Eva is?"

Iedereen zei: "Nee."

Een tijdje later was Eva nog steeds niet gevonden. De juf ging de politie bellen en zei dat het meisje Eva verdwenen was en of ze

haar zouden kunnen zoeken. De politie keek via alle camera's waar ze was.

Na een flinke speurtocht had de politie haar gevonden. Een agent belde snel de juf terug en zei dat Eva gevonden was, maar dat ze niet meer leefde.

De juf zei: "Ik probeer zo snel mogelijk daar te komen."

De school bleef die dag dicht. De kinderen kregen de hele dag vrij. De politie ging op onderzoek naar wat er was gebeurd. De politie zag op camera dat twee kinderen Eva van de gevaarlijkste brug lieten vallen. De politie liet een vage foto van de meisjes zien, maar de juf herkende ze onmiddellijk: "Dat zijn Sofia en Lara!"

De volgende schooldag werd Eva begraven. Sofia en Lara werden opgepakt door de politie. Ze kregen een gevangenisstraf van drie jaar! De twee meiden vonden het vreselijk. Maar ze hoefden nu tenminste niet meer naar school.

Op 't randje

Door *Primo Theuns*

Tekening: *Emily Lara Kabos*

De gebeurtenis begon zo. Het was een doordeweekse dag, redelijk mooi en zonnig weer. Ik was een film aan het kijken thuis, zat lekker op de bank, Netflix aangezet, chips en drinken erbij.

Opeens hoorde ik een sirene van de brandweer. Eerst één auto, maar al snel kwamen er meerdere auto's van de brandweer. Niet veel later was de politie er ook, zelfs de ambulance waren er met twee auto's in de straat.

Ik dacht zelf dat het eerst ergens anders in de buurt zou zijn, misschien bij *Lely Center*, maar dat was het niet.

Dit alles gebeurde in zo'n drie minuten, alle auto's hadden hun sirenes aangezet en kwamen richting onze kant op. Brandweer op de weg, net als politie, maar ook in de straat, zelfs op het voetpad om naar de woningen te komen.

Ik begon me een beetje zorgen te maken. Ik dacht, wat is er aan de hand, wat is er gebeurd, waar, hoe, et cetera.

Ik waarschuwde mijn ouders, mijn moeder was boven bezig met opruimen van de was, mijn vader was aan het koken en mijn broertje was lekker aan het slapen, zijn middag dutje!

Ik ging naar boven, keek uit mijn raam om te kijken of het bij ons was, of het in onze blokje met woningen was, maar al snel zag ik dat het aan de overkant was, schuin tegen over ons, tweede woning van de hoek.

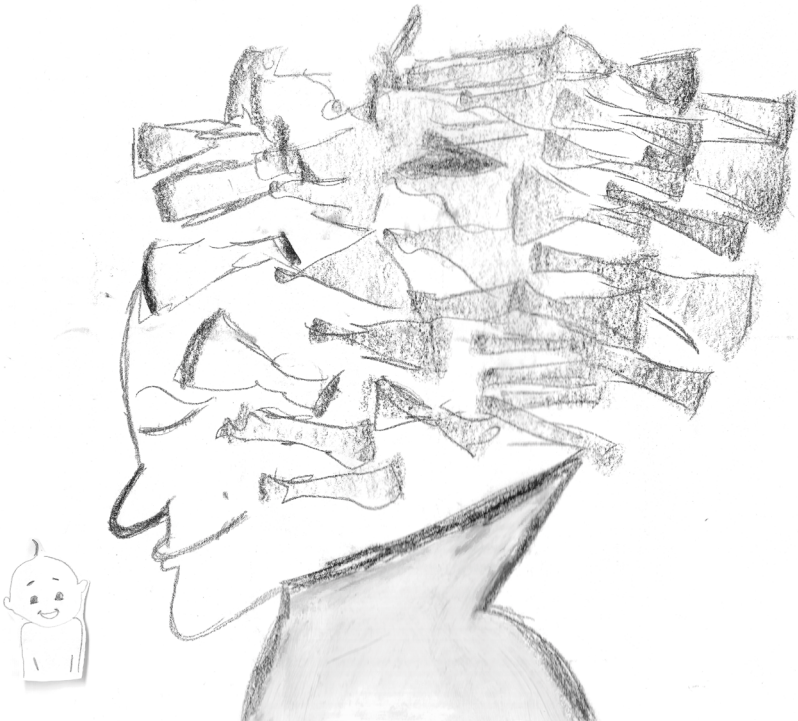
Wat ik vervolgens zag, was dat er veel rook uit de woning kwam bij huis nummer 7. Hoorde ook veel gegil en de burens waren in paniek.

De overbuurvrouw heeft vier kinderen en was net pas bevallen van een klein meisje.

Wat mooi was om te zien dat andere burens snel in actie kwamen om te kijken wat er aan de hand was en ze probeerden de buurvrouw te helpen. De andere drie kinderen waren gelukkig niet thuis, ik denk naar school misschien?

Ik zag onze buurvrouw, zij woont naast ons, die naar buiten ging, dus ik ging gelijk naar beneden en trok mijn jas aan en liep samen met haar mee, achterom.

Wat ik zag, was dat de politie en brandweer druk bezig waren om te kijken wat er aan de hand was. Ze probeerden snel te achterhalen wat het probleem was en hoe te op te lossen. De ambulance stond ook al klaar zodat ze gelijk in actie konden komen.

Ik zag m'n buurvrouw vreemd om zich heen kijken, omdat er mensen aan het filmen waren, denk voor Facebook ofzo, houden zeker van sensatie in plaats van helpen!

Ondertussen waren er vier brandweerwagens aangekomen. Er bleek brand in het huis te zijn, in de keuken, we hoorden om ons heen dat er waarschijnlijk kortsluiting was geweest.

Toen ging het snel, we hoorden een harde klap, gebonk tegen de keukendeur, maar ook de voordeur werd open geramd. De brandweer probeerde om in het huis te komen.

Want er was veel rook inmiddels ontstaan, brand in de keuken werd erger, bleek dat er nog een baby lag te slapen boven. De brandweer ging met een paar mensen het huis in, om te blussen maar ook om de baby te redden, zodat zij niet verbrand zou worden of zou stikken door de vele rook.

Omdat de burens van nummer 8, niet thuis waren, had mijn vader snel zijn telefoon gepakt om ze te bellen en te waarschuwen. Ze waren lekker weg, uit eten, lunchen met familie.

Ze vroegen gelijk aan ons of ze terug moesten komen en hoe ernstig het was.

Mijn vader antwoordde dat hij dit aan de brandweer ging vragen. Mijn vader zei tegen mij, ga samen met de buurvrouw informatie vragen, hoe of wat.

We liepen er naar toe en zagen een brandweerman vrij staan, hij kwam net het huis uit. Hij had de baby gered en liep gelijk door om de baby af te geven aan het ambulancepersoneel voor onderzoek, ook de moeder van de baby ging gelijk mee met de ambulancewagen.

De brandweerman vertelde ons dat het niet nodig is dat ze terug moesten komen en dat het inmiddels onder controle was.

Ze waren nog aan het nablussen en de woning werd gecontroleerd verder, alle ramen en deuren werden opengezet om flink te luchten. Alle brandweerlieden ruimden hun spullen weer op en vertrokken, gelukkig viel achteraf de schade mee, maar het had erger kunnen aflopen.

Inmiddels was de baby onderzocht, ook de moeder, zij hadden gelukkig niks, zij werden nog bij gepraat door de politie en daarna werden ze opgevangen door de burens verderop, nummer huis 2.

M'n vader had gelijk de burens van nummer 8 gebeld om dit allemaal door te geven, zodat ze daar konden blijven en hopelijk toch verder lekker konden eten, het was namelijk zijn afscheidsfeest omdat hij met pensioen ging.

Later op die dag kwam er een busje langs, waarschijnlijk van de

woningbouw, die kwam naar de schade kijken en begon al wat te repareren.

Wat ik zelf het heftigst vond, was dat er een baby binnen was, terwijl de moeder in paniek de tuin in was gevluht en eigenlijk de kluts kwijt was, zij wist niet meer wat ze moest doen en hoe te handelen.

Gelukkig waren er burens die haar hielpen, geruststelden en opvingen, afgezien van een paar sensatiezoekers die alles zo nodig moesten filmen!

Zo zie je maar wat korstuiting kan doen, dus let altijd goed op wanneer je thuis bent maar ook als je weggaat, controleer altijd alle stekkers en elektra.

Max

Door *Salim Al Kinani*

Tekening: *Aleksander Willemse*

Er was eens een jongen die heette Max. Max woonde wat verder op van een bos, en bij dat bos speelde hij vaak. In dat bos had hij een boomhut en zijn moeder zei altijd: Niet verder gaan dan je boomhut.

Op een dag was hij bij zijn boomhut en wat hij zag, kon hij niet geloven. Hij zag drie wolven, dus hij rende zo snel mogelijk weg. Maar die wolven gingen achter hem aan. Hij wist niet welke kant hij op moest, dus hij vluchtte over de lijn van de boomhut. Hij was de wolven kwijt, maar hij was super diep het bos in gegaan.

Max liep naar links en hij zag weer de drie wolven. Hij zigzagde snel tussen de bomen en struiken door, tot hij de wolven kwijt was. Het was al donker en hij had geen drinken of eten bij zich. Dus hij zocht maar naar een schuilplaats om te overnachten.

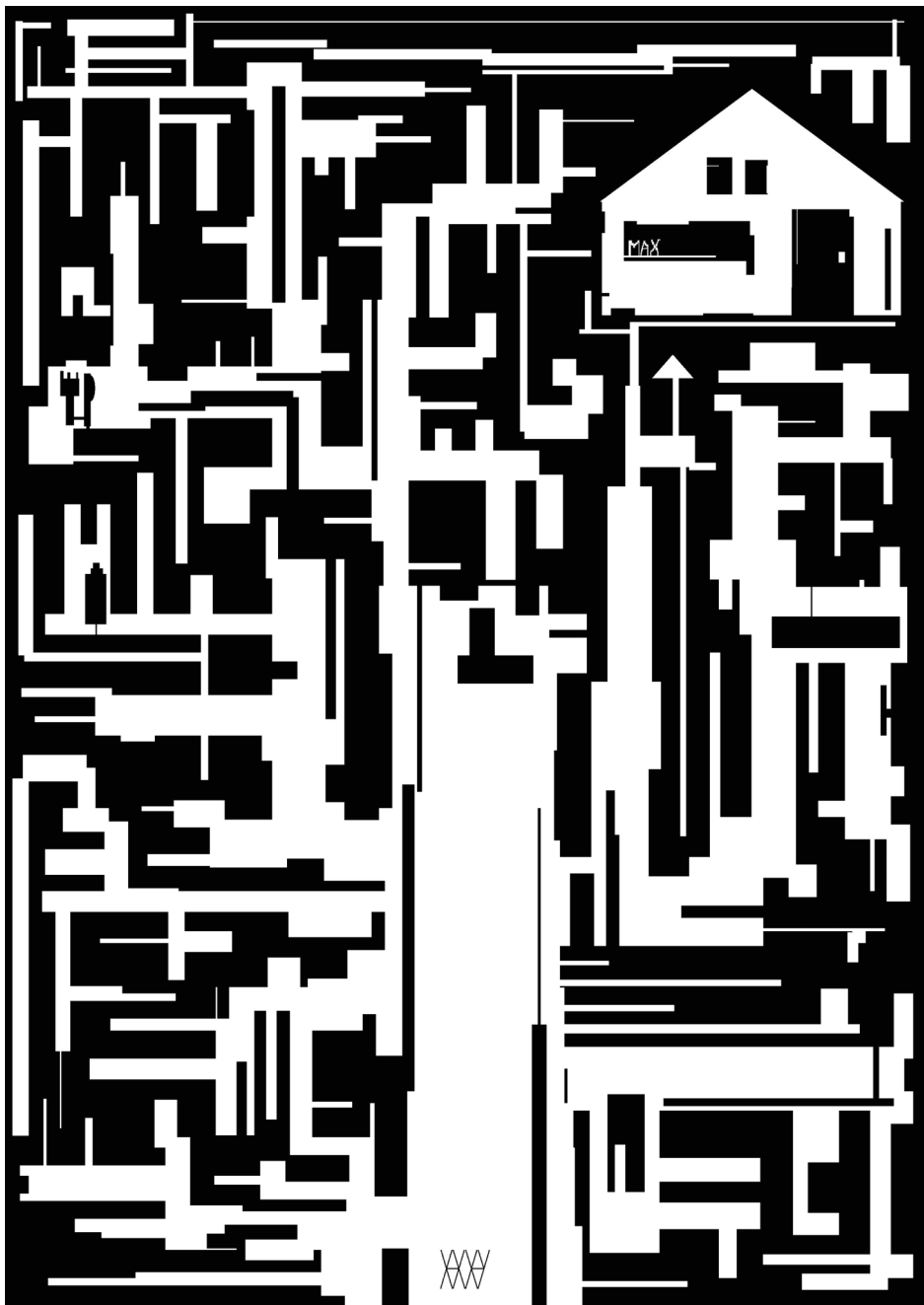
De volgende dag werd Max wakker en ging hij op zoek naar zijn boomhut. Max liep door het bos, maar vond niks.

Wat zou zijn moeder wel niet denken, dat hij niet heeft geluisterd naar wat zijn moeder tegen hem heeft gezegd. Max wist dat zijn moeder super bezorgd was om hem.

Max liep en zag twee zwijnen. Hij wilde vluchten, maar de zwijnen gingen achter hem aan. Hij pakte een baksteen en baf!! De dieren schrokken en hij was ze kwijt.

Weer ging hij op zoek naar zijn boomhut. Hij dacht dat hij zijn boomhut zag, maar hij keek nog één keer goed maar het was gewoon een boom. Hij liep en raadt eens wat hij toen zag. Hij zag een hert. Dat hert rende ook achter Max aan. Max moest weer vluchten en hij zag een bordje waarop stond "Uitgang van het bos". Dat volgde hij en hij rende het bos uit. Hij rende daarna een berg op en precies op 't randje van de afgrond schrok hij wakker. Hij besepte dat hij alles gedroomd had.

Dat komt ervan als je houdt van spannende verhalen en wilde dieren.

Het arme kind

Door *Yousra komenan*

Tekeningen: *Jan Coenen*

De wekker luidt, dus dat betekent opstaan, kleren aan en tandenpoetsen. Vandaag is er geen eten voor Lars, helaas kon zijn moeder voor vandaag geen eten halen, dus dat betekent met honger naar school. Het regende, maar de moeder van Lars heeft geen auto, dus moest Lars fietsend naar school.

Toen hij op school aankwam, vertelde iedereen wat voor leuks ze hadden gedaan, maar Lars kon helaas niks leuks zeggen, dus verzon hij maar wat.

Na rekenen was het tijd voor pauze. Lars had alleen twee mandarijnen voor de lunch en het tienuurtje, heel weinig.

Het was tijd om naar het nieuws te luisteren, dit keer ging het over een race, maar niet zomaar een race, een race waar je 5000 euro mee kon verdienen. Dat leek Lars wel wat, dus hij luisterde heel goed wat de bedoeling was.

Wat er in de race moest gebeuren was: je moest iets zoeken en hoe je dat kon vinden was door een schatkaart; je moest wat je had gevonden ook op tijd terugbrengen, voordat de ander dat deed. Je speelde het in teams van twee en er deden tien teams aan mee, dus weinig kans om te winnen. Maar Lars wilde het toch.

Na school fietste hij gelijk naar huis, toen hij thuis was vroeg hij aan zijn moeder: "Mama kunnen we meedoen met deze race?"

En zijn moeder zij: "Oké!"

De race was al morgen, dus ze moesten zich heel erg goed voorbereiden. Zijn moeder had die dag gelukkig wel veel avondeten.

Na het eten ging Lars gelijk naar bed zodat hij morgen goed zijn best kon doen. De volgende dag moesten Lars en zijn moeder vroeg opstaan om acht uur.

Ze aten allebei het overgebleven brood op. Het was tijd om te gaan.

Ze gingen met de fiets, maar voordat ze gingen keken ze nog even een

filmpje over hoe het precies ging, voordat ze het fout deden. Toen ze aan waren gekomen, kregen ze uitleg en lieten ze ook zien waar het voorwerp teruggezet moest worden.

Maar toen begon het ineens te regenen en zei de man die dit heeft opgericht: "Ik moet jullie teleurstellen, want de race gaat vandaag niet door." En dat vonden Lars en zijn moeder verschrikkelijk, dus gingen ze met de fiets in de regen naar huis.

Het was koud erg koud zijn moeder kon de weg bijna niet zien. Na een half uur waren ze eindelijk thuis, Lars deed gelijk een warme deken om zich heen. Hij dronk wat thee van gister die zijn moeder nog niet had opgedronken. Lars vond het heel vervelend dat het afgelast was, anders konden ze dit weekend wat leuks doen.

Lars ging TV kijken en zijn moeder ging een boek lezen.

Na een half uur ging Lars ook een boek lezen. Hij las een boek waar je veel leert over speurtochten, dat is nodig als hij de race wil winnen. Het is echt zijn droom om een keer veel geld te verdienen. Dan kon hij tenminste ook wat leuks doen.

Het begon weer wat droger en warmer te worden buiten, dus ging Lars naar buiten. Hij haalde zijn vrienden Kai en Mark op. Ze gingen spelen in de speeltuin om de hoek van zijn huis. Die speeltuin was een keer beoordeeld als beste speeltuin van het jaar, omdat

hij een grote glijbaan had en een leuk klimrek en nog veel meer. Maar toen zei Mark: "Jongens ik voel me niet zo lekker, dus ik denk dat ik naar huis ga."

En Kai zei: "O, ik ga gelijk met je mee, want mijn moeder stuurt me net een berichtje dat mijn zusje ziek is en ze weggaat, dus moet ik op haar letten."

Dat is jammer voor Lars, dan gaat hij maar weer naar huis.

"Heh, de dag kan niet beter" zei Lars. Dus ging hij maar gewoon naar binnen. Toen hij thuis was, plofte hij sip op de bank en zijn moeder zei: "Wat is er aan de hand en waarom ben je zo vroeg thuis? Je mocht van mij twee uur buitenspelen."

Lars zei daarop terug: "Ja, maar Mark voelde zich niet lekker en Kai moest op zijn zieke zusje passen." Zijn moeder gaf hem een knuffel en stelde hem voor dat ze een spelletje gingen spelen. Dat vond Lars goed. En zo kwamen ze zo'n beetje de dag door.

De volgende dag gingen ze weer naar de race toe. Er werd ook voor de zekerheid nog een keer alles uitgelegd. Na een kwartier was het tijd, de knop was ingedrukt, iedereen had de kaart en het werd tijd om te gaan!

"Mam wij moeten in het noorden van de stad zoeken," zei Lars.

"Oké dan zijn we dichtbij," zei zijn moeder. Ze gingen gelijk fietsen naar

het noorden van de stad. En toen was het tijd voor één van de raadsels.

“Het spuit iets vloeibaars en iets of iemand is erop afgebeeld.” Dat zei Lars, omdat dat ook het raadsel was. Ze waren hard aan het nadenken maar toen zei Lars heel luidruchtig: “De fontein in de Marsenstraat!”

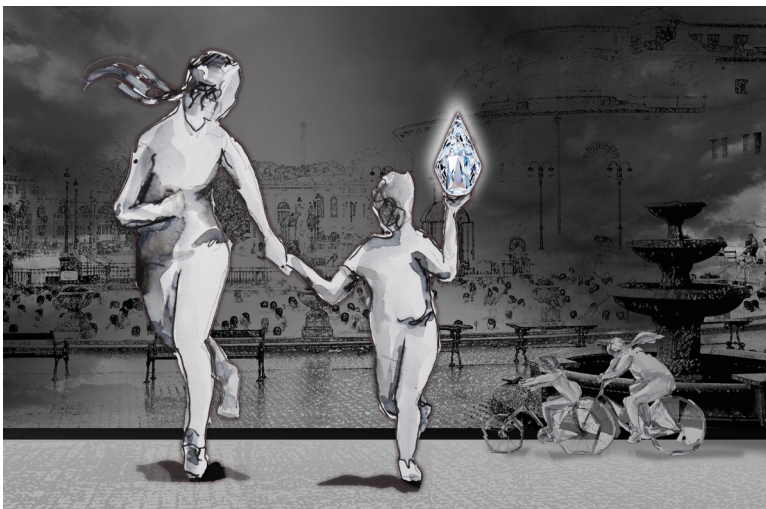
Dus ze renden gelijk naar de fontein ze zochten overal maar vonden niks of toch wel.

“Mam ik heb een briefje gevonden!” riep Lars en zijn moeder vroeg: “Wat staat erop?”

En Lars antwoordde met: “Het is een raadsel, er staat op: je gebruikt je kracht ervoor, maar je doet het ook bij mensen.”

Ze dachten na en toen zei zijn moeder gauw: “Duwen, we moeten de fontein duwen! Ze duwden met al hun kracht en wat ze zagen konden ze niet geloven! Ze zagen een glinsterende kristal. Ze pakten het op en fietsten met het kristal snel naar de basisplek, maar ze hadden weinig tijd dus ze moesten vlug zijn.

Ze fietsen op hun allerhardst en hadden nog maar een minuut. Ze renden naar de plek waar ze het moesten brengen en toen hadden ze nog maar vier seconden. Ze zetten hem erop en hadden gewonnen.

Inhoud

Pag. 6	De klifgeest - Isa Ndong Frea Lenger
Pag. 10	De plek van niets - Annalisa Leerlooijer Ronald Baarda
Pag. 14	Maar net goed, op't randje - Amir Qari Joke Ziekenoppasser
Pag. 18	The beginning - Kenzi Copijn en Eveliene van der Meer Karin van de Kuilen
Pag. 22	Ik had een droom - Louis Minh Phonh Le Lian de Gier
Pag. 26	De Keuze - Aiden Mensah Myriam Weisz
Pag. 30	De gevaarlijkste brug - Mobina Rajabi Gonnie Tijs
Pag. 36	Op 't randje - Primo Theuns Emily Lara Kabos
Pag. 40	Max - Salim Al Kinani Aleksander Willemse
Pag. 42	Het arme kind - Yousra komenan Jan Coenen

Frea Lenger - <https://frealenger.nl>

Ronald Baarda - www.ronaldbaarda.nl

Joke Ziekenoppasser - www.jokeziekenoppasser.com

Karin van de Kuilen - www.spider-design.nl

Lian de Gier - <https://liandegier.nl>

Myriam Weisz - <https://myriamweisz.com>

Gonnie Tijs - www.flevokunst.nl/lid/gonnie-tijs

Emily Lara Kabos - www.emilykabos.com

Aleksander Willemse - <https://aleksanderwillemse.com>

Jan Coenen - <https://jancoenen.nl>

